

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **KOJGL, spol. s r. o.**, IČ: 25392310, se sídlem Dr. Martíňka 1295, 700 30 Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti usnesení Policie České republiky – Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 29. 4. 2015, č. j. OKFK-998-1045/TČ-2012-251301,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení usnesení Policie České republiky – Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 29. 4. 2015, č. j. OKFK-998-1045/TČ-2012-251301, jímž byl zajištěn podle § 79f ve spojení s § 79d odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „trestní řád“) pozemek parc. č. st. 328, budova č. p. 281 a pozemek parc. č. 131/2 v katastrálním území Raškovice. Jako žalovaného žalobce označil Ministerstvo vnitra, tedy správní orgán, jemuž podléhá Policie České republiky jako bezpečnostní sbor.

Městský soud v Praze se zabýval předně tím, zda jsou v případě takto formulované žaloby splněny podmínky řízení. Základní podmínkou řízení je přitom existence pravomoci a příslušnosti soudu k projednání věci, k níž se váže podaný návrh.

Podle ustanovení § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen "správní orgán").

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. platí, že pokud nestanoví tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Městský soud v Praze po posouzení věci dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí policejního orgánu (zajištění náhradní hodnoty podle § 79f trestního řádu) nepodléhá přezkoumání soudem ve správním soudnictví, neboť se nejedná o rozhodnutí správního orgánu vydané v oblasti veřejné správy.

Podle § 1 odst. 1 trestního řádu je trestním řízením postup orgánů činných v trestním řízení, jehož cílem je náležité zjištění trestných činů spravedlivé potrestání jejich pachatelů. Podle § 12 odst. 1 trestního řádu jsou orgány činnými v trestním řízení soud, státní zástupce a policejní orgán, přičemž podle § 12 odst. 2 písm a) trestního řádu se policejním orgánem mj. rozumí útvar Policie České republiky. V rámci trestního řízení je tak policejní orgán jedním z procesních subjektů, který je nadán pravomocí a příslušností činit úkony v trestním řízení, jak je vymezeno v ustanovení § 1 odst. 1 trestního řádu. Mezi tyto úkony patří též i opatření podle § 79f trestního řádu, jedno z předběžných opatření k zajištění věci a jiných majetkových hodnot. Policejní orgán v trestním řízení, jež je svou podstatou řízením soudním, vystupuje jako zvláštní veřejnoprávní orgán, jehož úkolem jsou zákonem vymezené činnosti před podáním obžaloby. To však neznamená, že úkony policejního orgánu prováděné v průběhu trestního řízení jsou úkony spadajícími do oblasti veřejné správy.

Nelze totiž zaměňovat či ztotožňovat dva zcela rozdílné pojmy, a to pojem „veřejná moc“ a veřejná správa“. Soud na tomto místě nehodlá předkládat jednoznačnou pozitivní definici obou těchto pojmů, což je obtížným úkolem i pro nauku správního práva (viz Správní právo, Obecná část, 4. změněné a doplněné vydání, autor Dušan Hendrych a kolektiv, nakladatelství C.H.Beck). Pro účely tohoto rozhodnutí postačí konstatovat, že veřejná správa ve smyslu materiálním (činnost) představuje pouze určitou výše výkonu veřejné moci, která není zákonodárstvím, soudnictvím a vládou. Působení orgánů činných v trestním řízení, právě pro jeho povahu soudní, je tedy sice výkonem veřejné moci svěřené jim zákonem, nicméně tato jejich činnost není výkonem veřejné správy. Jakkoliv tedy policie jako bezpečnostní sbor obecně může být i orgánem veřejné správy, v případě, že vystupuje jako orgán činný v trestním řízení, jedná jako zvláštní orgán veřejné moci, nikoliv jako orgán veřejné správy. V takovém případě nelze příslušnou složku policie, resp. její řídicí správní orgán (Ministerstvo vnitra) považovat za správní orgán ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v ust. § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., to jest za orgán, jemuž bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Výše uvedenému též koresponduje skutečnost, že trestní řád stanoví pro případ rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení vlastní systém opravných prostředků. Podle § 141 odst. 1 trestního řádu je opravným prostředkem proti usnesení stížnost, přičemž stížností lze podle odst. 2 téhož ustanovení napadnout každé usnesení policejního orgánu. Podle § 146a odst. 2 trestního řádu o stížnosti proti rozhodnutí policejního orgánu podle § 79f rozhoduje ve lhůtě zpravidla pěti dnů po uplynutí lhůty k podání stížnosti všem oprávněným soud, v jehož obvodu je činný státní zástupce, který ve věci vykonává dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení. Věc předkládá soudu k rozhodnutí státní zástupce. Žalobce byl ostatně o tomto opravném prostředku v usnesení o zajištění poučen.

Skutečnost, že žalobou napadený úkon policejního orgánu není rozhodnutím správního orgánu, jež by bylo vydáno v oblasti veřejné správy ve smyslu ust. § 4 odst. 1 s. ř. s., představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení spočívající v nedostatku pravomoci soudu rozhodnout o této žalobě ve správním soudnictví. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 věta první s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. května 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu